

Sygnatura akt IV Ka 341/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSR (del. do SO) Sebastian Kowalski
------------------------	--

Protokolant:	Magdalena Telesz
---------------------	-------------------------

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,
po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2023 r.
sprawy **W. M.**,
syna B. i S. z domu C.,
urodzonego (...) w N.,
oskarżonego z art. 284 § 1 k.k.,
na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora
od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku
z dnia 15 lutego 2023 r. sygnatura akt II K 828/22
utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. M. W. 1010,20 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu W.
M.,
poniesione w postępowaniu odwoławczym wydatki, zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 341/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt II K 828/22

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny
oskarżyciel posiłkowy
obrońca
oskarżony

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
2.1.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu przez sąd, że oskarżony nie był zobowiązany do zwrotu pożyczki w sytuacji, gdy zgromadzone w sprawie dowody, a zwłaszcza odpis KRS prowadzą do wniosku, że W. M. będąc prezesem zarządu spółki kapitałowej o nazwie (...) sp. z o.o., będącej komplementariuszem spółki (...) sp. z o.o. Sp. k. i z racji bycia jedyną osobą posiadającą uprawnienia do reprezentowania osoby prawnej będącej komplementariuszem, był zobowiązany do dokonania zwrotu nienależycie wypłaconej pożyczki, która wpłynęła na konto (...) sp. z o.o. Sp. k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Apelacja jest bezzasadna. Warto najpierw podkreślić, że sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, zaś na niekorzyść oskarżonego może orzec wówczas, gdy stwierdzi uchybienia podniesione w środku odwoławczym wniesionym przez oskarżyciela publicznego (art. 433-434 k.p.k.).

Zarzut apelacji prokuratorskiej jest chybiony. W. M. oskarżono

o przywłaszczenie pieniędzy w łącznej kwocie 5000 zł, czego miał dopuścić się w okresie pomiędzy styczniem 2021 r. do 22 czerwca 2022 r. Istotą przywłaszczenia jest jakkolwiek czyn uzewnętrzniający zamiar włączenia rzeczy lub prawa majątkowego do własnego majątku (art. 284 § 1 k.k.; wyr. SN z 2.12.2008 r., III KK 221/08), a więc obowiązkiem oskarżyciela publicznego było udowodnić, że W. M. konkretnym czynem zamierzał włączyć do swojego majątku pieniądze – w sumie 5000 zł, stanowiące własność pokrzywdzonego.

Tymczasem opis czynu zarzucanego zawartego w akcie oskarżenia i treść apelacji, przy całkowitej bierności oskarżyciela publicznego w toku

trwającego blisko osiem miesięcy postępowania przed sądem pierwszej instancji – w czasie którego ani razu nie stawiał się na rozprawę główną i nie złożył choćby jednego pisma procesowego – dobitnie dowodzą, że oskarżyciel publiczny nie potrafi wskazać jaki konkretnie czyn oskarżonego miałby uzewnętrznić ów zamiar włączenia przez niego 5000 zł do swojego majątku.

Jest wręcz oczywiste, że wykazanie w tej sprawie, iż W. M. otrzymał wezwanie do zwrotu 5000 zł od Powiatowego Urzędu Pracy w K., przekazanych omyłkowo (...) sp. z o.o. Sp. k. w L., a następnie nie wpłacił na rachunek urzędu żądanych pieniędzy, nie wystarczy do przypisania mu przywłaszczenia sobie cudzej rzeczy, o którym mowa w art. 284 § 1 k.k., skoro wezwanie to było – skądinąd słusznie – skierowane do spółki, którą oskarżony reprezentował, a pieniędzmi tymi spółka dawno już, bo latem 2020 r. zadysponowała. Uczyniła to w dobrej wierze, przeznaczając pozyskane z urzędu środki na jej bieżącą działalność, co jasno wynika z treści historii rachunku bankowego (k. 208-211). Innymi słowy w okresie

pomiędzy styczniem 2021 r. a 22 czerwca 2022 r. ani spółka (...), ani tym bardziej oskarżony, od dawna nie byli w posiadaniu pieniędzy omyłkowo przekazanych spółce przez (...) w K. w lipcu 2020 r.

W tej sprawie sąd pierwszej instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

Z treści wniosku i umowy pożyczki niesłusznie wykonanej przez urząd pracy (k. 9-15) i z wezwania do zwrotu nienależnie wypłaconej pożyczki (k. 121-123) wynika, że zobowiązana do zwrotu nienależnie otrzymanej pożyczki była (...) sp. z o.o. Sp. k.

w L.. Ma to naturalnie uzasadnienie w treści z art. 8 § 1 k.s.h. (w zw. z art. 102 k.s.h.), określającego spółkę komandytową, jako podmiot praw i obowiązków.

Skarżący ignoruje fakt, że stroną umowy pożyczki, beneficjentem tejże i adresatem wezwania o zwrot niesłusznie pożyczonych 5000 zł był nie oskarżony, lecz (...) sp. z o.o. Sp. k. w L.. To spółka, a nie oskarżony, objęła pieniądze w posiadanie i nimi zadysponowała. Jeżeli poszczególne czynności były udziałem oskarżonego to dlatego, że był uprawniony i

zobowiązany zarazem do reprezentowania spółki i prowadzenia jej spraw. Oczywiście można sobie wyobrazić, że sprawca przestępstwa przywłaszczenia rzeczy, oszustwa czy innego skierowanego przeciwko mieniu, wykorzystuje spółkę handlową, jako narzędzie do popełnienia przestępstwa, jednakże w tej sprawie prokurator nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność, aby tak istotnie było.

W ocenie Sądu, nie ma jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu na okoliczność, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona strony przedmiotowej lub podmiotowej zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu. Oskarżenie zostało oparte na nieakceptowalnym domniemaniu, że skoro spółka, którą reprezentował oskarżony złożyła dwa wnioski o pożyczkę i otrzymała dwie pożyczki, choć powinna była otrzymać najwyżej jedną, a następnie nie zwróciła pieniędzy otrzymanych na podstawie jednej z tych umów (niesłusznie przyznanych przez urząd pracy), to oskarżony, który w imieniu i na rzecz tej spółki działał, popełnił przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. To wnioskowanie ignoruje

nie tylko obowiązek przedstawienia przez oskarżyciela publicznego dowodów na okoliczności dotyczące znamion czynu zabronionego, lecz pomija potrzebę wskazania zabiegów oskarżonego mających służyć zrealizowaniu przestępczego zamiaru (jak np. składanie nieprawdziwych oświadczeń, natychmiastowe pobranie z konta spółki pieniędzy błędnie przelanych w wykonaniu drugiej umowy pożyczki, postąpienie z przelanymi pieniędzmi jak z własnymi, wejście w porozumienie z inną osobą celem wykorzystania owoców przestępstwa itd.). Więcej; wskazując na fakt złożenia dwóch wniosków o pożyczki oskarżyciel publiczny nie zweryfikował wyjaśnień oskarżonego i pominął milczeniem powszechnie znane okoliczności, w jakich tego rodzaju pożyczki były przekazywane. W szczególności to, że były one przyznawane w warunkach wyjątkowo szybko zmieniających się regulacji prawnych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, opartych na niejasnych przepisach i najzupełniej nowych, nieznanych wcześniej konstrukcjach prawnych, w tym zwłaszcza

dotyczących wsparcia działalności gospodarczej przez państwo ze względu na epidemię Covid-19. Nie ulega wątpliwości, że (...) w K. przelewając drugą należność tytułem pożyczki sam popełnił błąd, którego mógł przecież łatwo uniknąć, gdyby przed przelaniem należności zweryfikował, np. po numerze Regon lub NIP, czy pożyczka nie została już raz przyznana. Tymczasem nie zrobiono tego, a w pomyłce zorientowano się dopiero w grudniu 2020 r.

Brak wiarygodnych dowodów na realizację strony przedmiotowej i podmiotowej przez oskarżonego, jawnie widoczny w tej konkretnej sprawie, trzeba podkreślić również

w kontekście reformatoryjnego charakteru postępowania odwoławczego. Nawet bowiem wówczas, gdy apelacja oskarżyciela publicznego od wyroku uniewinniającego trafnie podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (czego akurat apelacja wywiedziona w tej sprawie nie czyni), to z reguły nie wystarczy to jeszcze do jej uwzględnienia. Możliwość uchylecia wyroku uniewinniającego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia

<p>stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych stwierdzi, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama zaś tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. np. wyrok SN z dnia 17 maja 2022 r., II KS 6/22).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek apelacji prokuratorskiej nie mógł odnieść skutku, gdyż zarzuty apelacji okazały się całkowicie niesłuszne.</p>		

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
3.1. 1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt II K 828/22	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania w mocy wskazane są w sekcji 2.1. Dodać należy, że Sąd nie ujawnił jakichkolwiek okoliczności uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego wyroku z urzędu.	
<i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
3.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
3.3.1.1.1.	----- # art. 439 k.p.k.---
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

3.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
3.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II - III	<p>O kosztach należnych obrońcy Sąd orzekł na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych, dzielając argumenty obrońcy związane z ustaleniem minimalnej stawki</p> <p>w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2023 r., SK 66/19 oraz uwzględniając treść § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.</p> <p>Natomiast o zaliczeniu na rachunek Skarbu Państwa wydatków – na podstawie art. 632 pkt 632 pkt 2 k.p.k.</p>

PODPIS

SSR del. do SO Sebastian Kowalski 29.6.2023 r.

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt II K 828/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana